

Kolme pirua saaliinjaolla

Tapahtui niin, että kolme pirua lyöttäytyivät yhteen ilkityölle. He menivät erääseen kirkkoon kesken messun, ryöstivät seurakunnan kolehdin ja kassan ja polttivat kirkon, kun siellä oli vielä ihmisiä sisällä. Paettuaan enkeleitä erämaahan pirut istuutuivat saaliinjaolle. Ensimmäinen aloitti saaliinjaon sanoen näin.

– Nyt kun olemme saaneet kokonaisen kirkon poltettua ja seurakunnan – lapset ja aikuiset – menestyksekkäästi surmattua, on vain oikein, että suunnitelman ja idean isä, saa puolet rahapotista. Te kaksi saatte jakaa loput keskenänne.

– Mitä julkeutta! Päivitteli toinen piru. Minähän tämän rahakassan tänne asti kannoin ja minähän pidin huolta, että sekä penkit, että lehterit syttyivät hyviin liekkeihin. Olen varmasti tehnyt suurimman työn. Vai mitä, toveri?

Mutta toinen piru ei vastannut toverinsa mieliksi. Hän sattui kärsimään Helvetinnestä. (Se on eräänlainen tukala sairaus, joka joskus tarttuu piruun ja josta on hyvin vaikea päästä eroon). Tämän vuoksi kolmannen pirun oli ollut kovin vaikeaa työskennellä toveriensa rinnalla aivan yhtä utterasti, kuin nämä.

– Mitä sillä on merkitystä, kuka teki enemmän ja kuka vähemmän? Me kaikkihan teimme parhaamme näiden kristittyjen surmaamiseksi. Siksi meidän pitäisi jakaa saalis tasan. Se olisi oikeus ja kohtuus.

Mutta ensin puhuneella oli vielä sananen sanottavana.

– Taidatte nyt kaikki unohtaa, että minä olin se, joka tappoi papin. Kyllähän te nyt ymmärrätte, että sekin *kenet* kukakin onnistui lähettämään pois tästä maailmasta, painaa oikeuden ja moraalin vaakakupissa. Kyllähän papin surmaajan täytyy osansa saada.

Mutta toinen oli toista mieltä.

– Minäpä surmasin kanttorin, lukkarin ja kappalaisen. Ei se laatu yksin vaan se laadun määrä! Juuri tämän vuoksi potista kuuluu leijonan osa minulle. Tai sitten me kaksi jaamme keskenämme kolme neljännestä ja tuo kolmas saa neljän neljänneksen. Onhan sekin reilua ja mehän olemme hyväntekijöitä, kun tuemme heikompa toveriamme nimen omaan kohtuullisissa määrin.

– Ei, puuttui kolmas puheeseen. Kyllä heikkokin työmies on palkkansa ansainnut. Kun kaikki ovat tehneet parhaansa, pitää voitto jakaa tasan. Se se on oikeus ja kohtuus. Osoittakaa nyt, että tekin olette hyviä, ettekä säälimättömiä kurjaa kohtaan!

Juuri silloin ohi kulki piispa seurassaan kaksi hyvin vaurasta maanomistajaa.

– Tehdään sitten näin, sanoi keskimäinen. Surmataan nuo kolme. Me kaksi, jotka teimme viimeksi enemmän surmaamme tällä kertaa vain nuo kaksi maanomistajaa. Sinä saat puolestasi hoitaa piispan. Sitten me surmaamme vielä yhdessä maanomistajien perheet ja viemme heidän maansa, rahansa ja muun perintönsä. Silloin meillä on yhdessä niin paljon omaisuutta, että ketään meistä ei enää harmita se, miten omaisuus jaetaan, vaan jokainen ottaa vain sen, minkä mukaansa saa kaapattua ja me elämme rikkaina ja onnellisina Tuomiopäivään asti.

Näin siis nämä kolme pirua pääsivät viimein sovintoon, ja jokainen heistä uskoi olevansa toinen toistaan oikeudenmukaisempi. Ainoa vain, että pirujahan he kaikki olivat, ja niin tuntuvat ajoittain olevan yllättävän monet ihmisetkin.